

O čem to spolu rozmlouváte? táže se vzkříšený Pán své církve – a tou otázkou se připojuje se ke své církvi. Skrytě. Jak poutník k spolupoutníkům na jejich cestě. Nebo jak náhodný hospodský host, co se ke dvěma osiřelým štamgastům přidal jako třetí do mariáše. A jen co se připojí, zapojí se i do jejich řeči: Co to spolu probíráte? Velikonoční evangelium, a evangelium vůbec, zní většinou jako radostné, vítězné ohlášení. Bodejť by ne, když samo "evangelium" znamená radostná zpráva. Ale příběh o setkání na cestě do Emaus začíná otázkou. Skrytý Vzkříšený Pán je tu zajedno s Ježíšem z Nazareta. Ani ten konec konců jen donekonečna neuzdravoval a nepáchal mocné činy a dobré skutky, ale taky se uměl zeptat: Za koho mne lidé pokládají? Co myslíte, že je důležitější, pomoc v nouzi, nebo dodržování zbožných příkazů a zvyků? Který z kolemjdoucích se stal bližním zbitému pocestnému? Jsou to obvykle otázky pěkně na tělo. Otázky po naší víře, zvláště když hrozí pověry. Otázky po směru života, když by se nám chtělo plout s davem. Otázky, které hodnoty jsou pro nás živé, když se jako nejvýhodnější vnucují pahodnoty (byť je někdo označoval z „křesťanské“). Vzkříšený Pán v tom ptaní podle Lukáše pokračuje. A tak, když k nám občas dolehne otázka, která nás znejistí, provokuje či trochu zabolí, třeba od nějakého náhodného spolucestujícího, nesmetejme ji hned ze stolu. Možná se z ní vyklubou dotaz, který přinutí znova se zamyslet na svou vírou, a nakonec se otevřít blízkosti Vzkříšeného Pána.

Když se ovšem Vzkříšený Pán připojil k těm dvěma, co prvního dne po sobotě vraceli do Emauz, potkal v nich církev, která má už sama otázek až nad hlavu. Ti dva totiž donekonečna probírají velikonoce, Ježíšovo zatčení, proces, odsouzení ukřižování, a dokonce, jak posléze vysvitne, i zvěst o vzkříšení. A pořád to pro ně nemá hlavu ani patu. Nemohou nalézt začátek nitě, aby to klubko problémů začali rozmatávat. A nejspíš to probírají, jak když se vracíme k nějakému nenadálému neštěstí: Jak k tomu mohlo dojít? Jak to mohl Bůh dopustit, že už Ježíše, mocného proroka v slovu i činu, nikdy neuvídíme, a nepocítíme moc jeho činů?

Jak to tak probírají, mají od jitra prvního dne po sobotě čím dál větší odstup. Všimněte si, jak se ten dnešní příběh odvíjí zpočátku „v klidném tempu“. V tempu poutníků, kteří se po svátcích vracejí k navyklému životnímu rytmu, do zajatých kolejí. S tím Ježíšovým vzkříšením to byl nejspíš planý rozruch, s Ježíšem už se zřejmě nedá počítat, a jak poplyne čas, bude vzpomínka čím dál vybledlejší.

Však ten příběh Lukáš psal hlavně pro své bratry a sestry, kteří to cítili právě takhle. A asi to tak prožil i leckdo z nás: - zvěst o Ježíši nejdřív nadchne, někoho přímo rozparádí, otevře nové obzory, ale pak se zdá, že takové přesvědčivé momenty by se měly konat aspoň jedenkrát ročně, jinak to stejně nemá cenu. A čím dál od toho prvního úžasného setkání jsi, tím hůř se ti štafeta víry nese.

Každopádně, otázky skrytě blízkého Vzkříšeného odkryjí, že právě tak ten problém stojí: Co to spolu probíráte? -

No, jak Ježíše nespravedlivě ukřižovali - a pak hlavně, jak se rozběhla ta práva, že byl vzkříšen, ale že ho stejně nikdo neviděl. A tak jsme sbalili kufry a vracíme se domů. Když ho nemůžeme potkat, tak jak bychom si sami přáli, tak ten podnik nemá cenu. Když nás nepřesvědčí, že je živý, nějakým zjevením se svatozáří na hlavě, těžko po nás může chtít, abychom ho dál brali vážně.

Kde ho tedy vidět, a potkat? Když Vzkříšený přemáhá a rozbíjí naše předsudky a představy, jak by měl být s námi, otevírá Písma. Neudělá zázrak, „hop, a je tu ožvlá mrtvola“, probírá s těmi dvěma Mojžíše a proroky. Tedy svatá písma první církve. Lukášova sboru. Po našem, Starý Zákon. Nový tenkrát neměli, ten zrovna evangelisté teprve skládali. O to víc Lukáš zdůrazňuje: Chcete-li potkat příběh ukřižovaného a vzkříšeného Ježíše, a chcete-li mu porozumět síle jeho skryté blízkosti, čtěte si příběhy Tóry a proroků. Když tedy otevřete Písmo a čtete si o vysvobození Izraele z otroctví (šli jsme s tím příběhem letos postem až k velikonočním), a o tom, jak Hospodin porážel všelijak nafoukané nepřátele vyvoleného lidu, a jak svůj bezradný a nevěrný lid překvapoval událostmi, co se seběhly teprve třetího dne, zavane odtud na vás blízkost Vzkříšeného daleko spolehlivěji než z nějakých historek o znovuožvlá mrtvolách či zázracích pro náboženské turisty.

S Kleofášem a spol. nehrál Vzkříšený žádný mariáš, ale udělal jim cestou takovou biblickou hodinu. Probíral s nimi biblickou dějepravu, a upozorňoval: Tady máte ten pravý rámeček, do něž můžete zasadit, jak je to s Ježíšem. Tady máte to pravé hřiště, kde uvidíte, co to Ježíš hraje za hru, oč zápasí, a jakéže vítězství pro vás vlastně vydobyl. A oni jdou, a poslouchají, a jejich srdce, utopené v bezradnosti a přesvědčené o definitivním konci té věci s Ježíšem, najednou začíná tušit: je to všechno jinak! Jinak, než nás přesvědčuje ubíhající čas.

Všimněme s toho pozorně, protože právě kvůli nám, co žijeme své životy čím dál tím vzdáleněji od prvních velikonoce, se to vyprávění vypráví: Vzkříšený Pán nevede nás ani ty dva na místa zázraků v Jeruzalémě, ale jde s námi dál. Tou naší cestou, cestou „dál od velikonoce“, dál ubíhající časem, dál životem, který „jde dál“. A překvapivou životodárnost a nadějí pro nás otevírá skrze Písma. Z nich vstupuje do naší přítomnosti. Skrze jejich příběhy nás chytá nejen za slovo, ale nakonec za srdce, takže se ti dva (a my snad spolu s nimi) musíme posléze užasle ptát, zdaž nám srdce nehořelo? To unavené, okoralé, co ve své skleroze tajk rádo zapomíná, čím živý Pán obcerstvuje?

My jsme mysleli, že jsme ho ztratili, a on se nám dal nalézt – v příbězích Boha Abrahamova, Izákova a Jákobova. V příbězích jeho trpících svědků, v příbězích jeho Syna, který tomu Bohu říkal Otče, a dosvědčoval, i pro vás je u něj místa dost.

Není divu, že církev, která se od od skrytého Pána takhle nechá oslovit, vzápětí prosí a naléhá: zůstaň s námi. Ano, čas ubíhá. Připozdívá se. Někomu se možná zdá, že už je pozdě na nějaké návraty k Ježíši. Ale, zůstaň s námi. Jako

živý vypravěč.

A tehdy se stalo, že pozvaný se stal hostitelem. A u toho stolu v hostinci se ukázalo, že s tímhle Pánem nezůstanou žádnými opuštěnými stolovnicí: *A když byli u stolu, vzal chléb, a díky činiv, lámal, a dal jim. A klíčí důvěra se mění v užaslou jistotu - JE S NÁMI: Nejsme sami. Ten, který jako by k nám vystoupil z příběhů Písma, náš opuštěný domov proměnil v hodovní síň Božího království.*

Když se dary toho to rozdílení necháváme podarovat, smíme vědět a důvěřovat, takhle je s vámi Vzkříšený: jako živý Pán. Nenechává si nic pro sebe, ale beze zbytku se sdílí. I s vámi.

Církev a sbor se tedy na své cestě nemusí stydět za své otázky a pochybnosti. A jako odpověď nemusíme vyhlížet kdovíjaké bulvární náboženské senzace. Nespasí nás zajímavosti pro turisty, které na chvíli zaženou náboženskou nudu. Potřebujeme otevřené srdce. A to srdce, smíme věřit, nám otevírá sám živý Pán, když nás zaujme příběhy nebo podaruje u svého stolu. Amen

Píseň 159,1+4+5

In: Kdo se bojíte Hospodina, chvalte ho! Ctěte ho, všichni potomci Jákobovi, celé Izraelovo potomstvo, žij před ním v bázni! Nepohrdl poníženým, v opovržení ho neměl. Když trpěl příkoří, neukryl před ním svou tvář, slyšel, když k němu o pomoc volal. (Ž 22,24n)

Píseň: 662 (předehra Krušina)

Modlitba

Každá neděle nám připomíná Pane tvé zvláštní vítězství: vítězství svobody nad otroctvím, vítězství lásky nad nenávisť, vítězství naděje nad beznadějí, vítězství tvé věrnosti nad lidskou neochotou brát tě vážně. Smíme slavit Kristův den, kdy se zelená Boží království a nám proudí do života moc, jakou jinde nepotkáme. Víš, že tohle tvoje vítězství sami od sebe slavit neumíme. Slyšeli jsme o něm mnohokrát, ale spíš si ho nevážíme, nepracujeme s ním, neptáme se po tom, co pro nás teď může znamenat. Ale ty sám slibuješ blízkost Kristova vítězství i pro nás, děj se tedy! Takto i dnes zůstaň s námi, Pane. Amen

1. čtení: 1. Kor 15,1-4

Písně: 350

Kázání – Lk 24,13n

Píseň Šli večer do Emauz

(podle *Sv Šly zrána ke hrobu 324*):

Šli večer do Emauz sami dva učedníci
Ježíše pohřbili a měli smutek v líci
Tu se k nim připojil neznámý cestující
Ptá se jich co a jak, proč máte smutek v líci?

Prý už jim zbývá jen takhle se světem toulat
rozprávět, vzpomínat, zbytky příběhů žmoulat
Království nebeské už pro nás nekoná se
Takhle jsme dosnili ten krásný sen o spáse.

Poutník jim vypráví biblickou dějepřevu
Mojžíše, proroky předkládá jako stravu
pro srdce kamenné, pro duši vyčerpanou
A ti dva koukají, oči jim jenom planou

Když se pak setmělo, pozvou ho: Zůstaň s námi,
pojď ještě vyprávět. Nechcem večeret sami.
Poutník od nich chléb vzal, rozlámal, pohostil je...
A ti dva koukají, vždyť s námi Vzkříšený je!

Ohlášky

Přímluva: Přijď Kí tvé (Sv 280)

Přijď Kí Tvé - Přijď Kí Tvé - Přijď Kí Tvé – Amen

Na dně mých sil – když mám všeho dost – *Přijď Kí Tvé.*

Když nám mizí víra – když ztrácíme cestu – když vládne beznaděj - *Přijď Kí Tvé -*

Když vítězí násilí – když vítězí lež – navzdor nenávisti – *Přijď Kí Tvé -*

Když vládne strach – když ztratíme jistotu – když se zdáš vzdálený – *Přijď Kí Tvé -*

Proti zoufalství – proti bezmoci – proti lhostejnosti – *Přijď Kí Tvé -*

K dospělým i dětem – k osamělým – k lidem bez budoucnosti – *Přijď Kí Tvé*

Otevřít Písma – rozzářit srdce – obnovit vztahy – *Přijď Kí Tvé -*

Přijď Kí Tvé - Přijď Kí Tvé - Přijď Kí Tvé – Amen

Otče náš...

Poslání: 2Tm 2,11-13

Požehnání (2 J 3)

Budiž s vámi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce, i od Pána Ježíše Krista, Syna Otcova, v pravdě a v lásce.

Píseň 346,3

Velikonoční hru dětí, která se měla hrát tuto neděli, najdete na [sborovém youtube kanále](#)